

Faneva, a misszionárius

Írta: Marissa Widdison

Egyházi folyóiratok
(Igaz történet alapján)

Faneva kinézett az ablakon a háza előtti utcai forgatagra. Látott embereket, akik zöldségekkel, rizzsel, ruhafélével és más portékával megrakott kocsikat húztak. Hallotta az autók dudálását és a kutyák ugatását. Aztán meghallott valami mást is.

„Mama! Valaki kopog!” – kiáltotta Faneva. Mama ajtót nyitott. Két fiatalember állt az ajtóban, akik öltönyt és nyakkendőt viseltek. A fiú még soha nem látott senkit ilyen ruhában a környékükön Madagaszkáron.

„Az Utolsó Napi Szentek Jézus Krisztus Egyháza misszionáriusai vagyunk – mondta egyikük. – Jézusról tanítjuk az embereket. Megoszthatunk Önökkel egy üzenetet?”

Faneva nagyon izgatott volt, amikor Mama betessékeltte őket. Az egész család egybeült, hogy Jézus Krisztusról és arról halljanak, hogy az Ő egyháza újra jelen van a földön.

Azóta a nap óta a misszionáriusok sokszor látogatták meg Faneva családját. Hoztak egy könyvet, amelynek az a címe, hogy *Történetek*

a *Mormon* könyvből. Faneva nagyon szeretett a családjával olvasni belőle!

Egy nap én is misszionárius leszek, és megosztom majd másokkal a Mormon könyvét! – mondta magában Faneva.

Egy másik alkalommal, amikor a misszionáriusok eljöttek, megtanították Faneva családjának, hogyan imádkozzanak. Faneva megtudta, hogy bármikor és bárhol imádkozhat Mennyei Atyához.

Egy nap én is misszionárius leszek, és az imáról fogom tanítani az embereket! – gondolta magában Faneva.

Egy nap a misszionáriusok fontos kérdést tettek fel.

„Követni fogjátok-e Jézus Krisztus példáját azáltal, hogy megkeresztelkedtek?” – kérdezte egyikük.

Faneva boldogságot érzett a szívében. „Igen!” – felelte.

„Igen!” – mondta az öccse és Mama is.

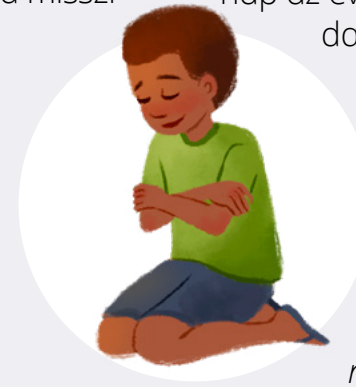
Papa azt mondta, hogy ő még nem áll készen arra, hogy megkeresztelkedjen, de nem bánja, ha a családja többi tagja megkeresztelkedik. Ezért aztán így is tettek! Fanevát az egyik misszionárius keresztelte meg, aki Jézusról is tanította.

Egy nap én is misszionárius leszek, és segíteni fogok az embereknek megkeresztelkedni! – gondolta magában Faneva.

Az egyháztagság egyik legjobb része az Elemibe járás volt. Faneva élvezte a tevékenységeket és szívesen ismert meg új barátokat.

A legnagyobb kedvence azonban az elemis dalok éneklése volt. Az egyik vasárnap az evangélium megosztásáról énekeltek dalokat az Elemiben.

„Ó, bárcsak szolgálhatnék missziót! – énekelte Faneva is. – Nem baj, hogy még túl kicsi vagyok.”

Már most elkezdhetek misszionáriusi munkát végezni! – hasított bele a felismerés Fanevába. – *Nem kell megvárnom, amíg megnövök!*

Onnantól fogva Faneva mindig kereste a lehetőséget az evangélium megosztására. Próbált jó példát mutatni. Elhívott embereket az istentiszteletre. Segített a szomszédainak. Néhány évvel később elég idős volt ahhoz, hogy segítsen a misszionáriusoknak, amikor a városában tanítottak valakit. Újabb néhány év múlva pedig ő maga is missziót szolgált – új embereket ismert meg és megosztotta velük az evangéliumot, éppen úgy, mint annak idején a misszionáriusok vele. ●

„Sokkal szívesebben töltöm az időmet a misszionáriusokkal, mint bármi mással!” – mondja Faneva. Hazájába, Madagaszkárra kapott elhívást, hogy ott szolgáljon misszionáriusként.